

Preobrazba materije

112. Prihodnja preobrazba materialnih svetov v duhovne. Božji otroci in Božja bitja

1 (Gospod:) »To, kar naredi človeški razum s starim vedrom za vodo ali se z njim vsaj zanesljivo lahko zgodi, se bo nekoč zgodilo tudi z zemljo in vsemi drugimi nebesnimi telesi, celo s praosrednjimi sonci, in potem bodo iz njih nastala povsem duhovna nebesna telesa, ki bodo nosilci in prebivališča blaženih duhov.

2 Toda takšna nebesna telesa potem ne bodo obljudena le zunanje, temveč veliko bolj notranje, v vseh svojih prejšnjih organsko materialnim oblikam ustreznih podobnih notranjih življenjskih templjih.

3 Šele tam bodo ljudje kot dovršeni duhovi povsem spoznali sestavo svetov, ki so jih nekoč nosili in se v vsem veselju ne bodo mogli dovolj načuditi njihovemu nadvse čudežno zapletenemu organizmu od najmanjših do največjih organov.

4 Planeti, ki so brez lastne svetlobe, kakor ta Zemlja, njena Luna, tako imenovani Venera, Merkur, Mars, Jupiter, Saturn in še več enakih planetov, ki spadajo k temu Soncu, s številnimi kometi vred - ki pozneje tudi postanejo planeti in bodo nosili človeška bitja, deloma z združitvijo s kakšnim že naseljenim planetom in deloma po lastni planetarni dozorelosti - se bodo po za vaše pojme nedoumljivo mnogih zemeljskih letih razkrojili v soncu.

5 To Sonce, njegovi nadvse številni tovariši okrog posebnih središčnih sonc in središčna sonca, ki so že sposobna nadvse visoke starosti, in za katere je en eon (decilijonkrat decilijonov) zemeljskih let ravno to, kar je za to Zemljo eno leto, se bodo razkrojili v osrednjih soncih sončnih območij, ki so seveda v vseh svojih bivanjskih razmerjih - da povemo po arabsko - milijon milijonkrat večja od svojih sonc nižjih razredov. Ta osrednja sonca sončnih območij se bodo dokončno razkrojila spet v enakem razmerju v večjih osrednjih soncih sončnih vesolij, in ta končno v edinem praosrednjem soncu, katerega telesna velikost je za vaše pojme resnično neizmerna.

6 Toda kje se bo potem dokončno razkrojilo le-to? V ognju Moje volje, in iz tega dokončnega razkroja se bodo potem vsa nebesna telesa, toda duhovno, vrnila v svoje prejšnje ureditve in delovanje in potem duhovno večno obstajala v vsem svojem sijaju, veličini in čudežnosti.

7 Seveda si časa ne smete predstavljati tako, kot da bi se vse to zgodilo že jutri ali pojutrišnjem, ampak če bi za vsako zrnce peska, kolikor bi jih lahko vsebovala vsa zemlja, vzeli eno zemeljsko leto, bi to komaj zadoščalo za obdobje materialnega obstoja zemlje. Veliko daljši obstoj sonca si tu sploh ni mogoče misliti in seveda še manj obstoj katerega bolj prvih središčnih sonc, globljih središčnih sonc sončnih območij, in še manj si lahko zamislite nikoli predstavljivo trajanje središčnih sonc sončnih vesolij, sploh pa ne prasrediščnega sonca, - in to toliko manj tudi zato, ker bodo sonca še dolgo rojevala zmeraj nova nebesna telesa, središčna sonca tudi še zmeraj nova planetarna sonca in prasrediščna sonca tudi še zmeraj cele brez številne

armade sonc vseh vrst.

8 Toda kljub takšnemu za vas neizmernemu trajanju velikih nebesnih teles, bo njihov čas nekoč vendarle minil in s tem bo opravljeno in dokončano spet eno stvarjenjsko obdobje, nato bo potem v neskončno prostranem območju stvarjenjskega vesolja prišlo do novega stvarstva, pri katerem boste, tako kot pri nešteti novih, ki bodo sledila, sodelovali dejavno tudi vi, obdarjeni s čedalje popolnejšo oblastjo - toda le kot Moji pravi otroci!

9 Kdor po načrtani poti ne bo dosegel Božjega otroštva, ta bo ostal, živel in deloval na svoji duhovni zemlji kot sicer popolno, razumno in vendarle blaženo ustvarjeno bitje in bo celo obiskoval druge sosednje duhovne svetove - da, lahko bo prepotoval vso svojo lupinasto oblo! -, toda več kot to ne bo vekomaj dosegel in v njem se tudi ne bo vnela živo dejavna želja po nečem višjem.

10 Toda Moji otroci bodo zmeraj pri Meni in bodo z Menoj mislili, čutili, hoteli in delovali kakor iz enega srca! V tem bo neskončno velika razlika med Mojimi resničnimi otroki ter blaženimi ustvarjenimi bitji obdarjenimi s pametjo in razumom. Zato le pazite, da se boste nekoč kot Moji otroci izkazali za vredne in sposobne!«

113. Ljudje zvezdnih svetov in Božje otroštvo

1 (Gospod:) »Povem vam, da je v za vas neizmernem vesolju nešteto lupinastih obel! V vsaki lupinasti obli, ki že sama zavzema za vaše pojme neizmeren prostor, ki ga ni mogoče presoditi, ker je nosilka eonkrat eonov sonc in sončnih območij, gotovo živijo nešteta človeška bitja, ali še v telesu ali pa že povsem duhovno, in navadno imajo po svoje zelo jasno pamet in najfinejše preračunljiv razum, ki pogosto doseže takšno ostrino, da se vaš lahko skriva daleč pred njimi.

2 Tu in tam imajo tudi sanjam podobne slutnje, da nekje obstajajo otroci najvišjega, večnega Duha in si povsem skrivoma neredko želijo, da bi za vsako ceno postali Moji otroci; toda to večinoma ni mogoče. Vse mora namreč obstajati in ostati v ustaljenem redu, tako kot pri človeku, pri katerem tudi ni mogoče delov in organov kolenskega sklepa preoblikovati v plemenite oči glave, in prstov na nogi ne v ušesa. Vsi telesni udje morajo ostati to, kar so; in če bi si roke še tako zelo želele, da bi videle, jim to ne pomaga - ostajajo zdrave in srečne slepe roke, kljub temu pa dobijo dovolj svetlobe skozi plemenite oči v glavi.

3 Tako tudi zemlji ni treba postati sonce, da bi razsvetlila svoja sicer temna tla; saj vendar dobi dovolj svetlobe od sonca. S hrano, ki jo zaužije človek, se morajo hraniti vsi deli njegovega telesa po svoje, torej tudi oči in srce. Toda le najbolj v svetlobo spremenjeni in najčistejši delci postanejo hrana za oči, in najbolj ljubezensko-

življenjsko spremenjeni duševni delci se asimilirajo z življenjsko substanco srca; bolj grobi deli pa preidejo kot ustrezna hrana v najrazličnejše telesne sestavne dele.

Očesu bi zelo škodovalo, ko bi vanj zašli deli, primerni le za hranjenje kosti.

4 In tako bi bilo tudi v splošnem velikem stvarjenjskem redu zelo slabo, ko bi Jaz človeškim bitjem drugih svetov dopustil, da bi postali pravi otroci Mojega srca. Da, tu in tam je to še mogoče dopustiti; toda za to je potrebno veliko prerodov, potrebni so obsežni ukrepi in priprave! Najprej dobijo to milost duše tega sonca ali pranadangeli, katerim dolžnost nalaga, da obvladujejo celotne lupinaste oble, jih vodijo in ohranjajo v najlepšem redu. Toda čeprav so neznansko veliki v vsem, se morajo prav tako kakor Jaz, zadovoljiti z majhnostjo in prenašati vsako ponižanje.

5 Tudi iz osrednjega sonca tega sistema, kateremu pripada tudi to sonce, se lahko duše preselijo na to Zemljo, da bi dosegle Moje otroštvo, prav tako z nadaljnjega osrednjega sonca sončnega območja in sončnega vesolja. Toda le z območja istega sončnega vesolja, v katerem je tudi ta Zemlja, duše še lahko pridejo tudi semkaj, - iz splošnega praosrednjega sonca pa ne več zlahka, ker duše tistih nujno najbolj velikanskih ljudi vsebujejo že neznansko veliko snovi, ki je ne more sprejeti majhno telo tuzemskega človeka.

6 Toda čeprav so na tistem tako velikanskem soncu na nekaterih njegovih velikih celinah telesno tako veliki ljudje, da je že samo njihova glava najmanj tisočkrat tolikšna kakor ta Zemlja, pa je vendar najslabotnejši Mojih resničnih tuzemskih otrok zaradi Mojega duha v srcu svoje duše neskončnokrat močnejši od tisoče tisočev velikanov prasrediščnih sonc.

7 Zato dobro premislite, kaj pomeni biti otrok najvišjega Boga, in kakšna največja, najbolj nedeterminirana in nedotaknjena preskušnja svobodne volje je potrebna za to, da postane duša eno z Mojim duhom v vas, saj šele tako lahko postanete povsem Moji otroci!«

114. Veliki človek stvarstva in Zemlja

1 (Gospod:) »Seveda lahko zdaj upravičeno vprašate, kako so prav ta majhna zemlja in njeni mali ljudje zadobili to čast in milost, ko je vendar v neskončnem prostorju stvarstva neizmerna množica največjih in najčudovitejših svetlobnih svetov, ki bi bili veliko primernejši, da bi nosili Božje otroke, jih hranili in najboljše oskrbovali z vsem potrebnim. Tako bi bili planetarno veliki ljudje praosrednjega sonca kot Božji otroci vendar primernejši od prašnih črvov te male Zemlje! - Po videzu temu vprašanju ne bi bilo mogoče nič ali le zelo malo ugovarjati; toda, kadar gre za notranje doživljanje življenjskih zadev, bi bila to celo neke vrste nemožnost.

2 Organizem vsakega človeka ima približno sredi srca svojo življenjsko srčiko, majčkeno kepico, ki oživilja celoten telesni organizem. Deli te kepice srčne srčike so urejeni tako, da iz krvi in vdihnjenega zraka pritegnejo nase življenjski eter; pri tem prvič, sami ostanejo nadvse življenjsko dejavni, in drugič, to življenjsko dejavnost prenašajo na celotni organizem in tako po primerni poti oživljajo vse telo.

3 Če bi ti Jaz odsekal nogo ali roko, bi živel naprej; to lahko vidiš pri mnogih starih vojakih, ki so v bojih izgubili roke, noge, ušesa in nosove, in vendar živijo naprej, čeprav kot pohabljeni; toda najmanjša poškodba srca, v katerem je mala poglavitna življenjska srčika, v trenutku povzroči telesno smrt.

4 Tako, kot je urejeno človeško telo, je urejeno tudi telo toplokrvnih živali in ves veliki vesoljski stvarjenjski prostor. Vse neštete lupinaste oble v celoti predstavljajo neznansko, za vaše pojme neskončno velikega človeka. V tem človeku je ta lupinasta obla, v kateri se nahajamo, srce, in prav ta zemlja je za velikega človeka nadvse majhna življenjska srčika, ki ni prav v središču srca, temveč bolj na njegovi levi strani.

5 V središču srca je sicer tudi velik splet živcev, toda v njem ni glavni sedež življenja. To je le delavnica za sprejem in ohranjanje življenjske hrane iz krvi in zraka. Šele od tam jo sprejema poglavitna življenjska srčika in jo šele oplodi ali blagoslovi kot za življenje primerno snov, se pravi za začasno sonaravno življenje duše, ki se brez te srčike sploh ne bi mogla povezati s telesnim organizmom.

6 Torej je omenjena življenjska srčika nekje na levi strani srca zelo neugledna nadvse majhna bradavica, podobna najmanjši čutni bradavički na spodnji blazinici mezinca na levi in ustrezno na desni nogi. Ti čutni blazinici, pokriti le z epidermijem, sta poglavitna čutna vodnika nog - in kdo ju ceni, kdo sploh ve, da obstajata?

7 Če bi imel kdo telesno nesrečo, da bi izgubil mezinca nog, bi zelo težko hodil, - veliko teže, kakor če bi izgubil velike prste. Nekdo bi lahko vstal in vprašal: 'Toda zakaj si Ti, Gospod, večinoma prav najmanjšim stvarjem v Svojem neizmernem stvarstvu namenil največji pomen delovanja?'

8 Naj odgovorim z vprašanjem: 'Zakaj je že pri vas ljudeh temeljni kamen za hišo pogosto tisočkrat manjši kot vsa hiša, ki ima prav na dobro položenem temeljnem kamnu svojo poglavitno oporno točko? Zakaj je toliko laži, iz kraljestva resnic pa pravzaprav le ena temeljna resnica? Zakaj je hrast tako veliko drevo in kal v njegovem plodu, v kateri so zasnovani že nešteti največji hrasti, tako majhna kot najmanjše zrnice peska?'

9 V velikem stvarstvu je še, Moji ljubi otročiči in zdaj prijatelji, marsikatera stvar, katere namen in sestava bi se vam zdela nekoliko čudna, če bi poznali vse v stvarstvu. Če bi vas hotel zdaj Jaz opozoriti le na nekaj takšnih posebnosti, bi sklenili

roke nad glavo in dejali: 'Ne, Gospod, to vendar ne more biti tako, saj preveč nasprotuje le kolikor toliko čistemu razumu!' Skratka, vi vsi tega zdaj ne bi mogli razumeti, in da bi našteali le zelo majhen del tega, bi potrebovali več tisočletij, kot je peska v morju!

10 Če pa boste, ko se bom spet vrnil domov, prejeli Mojega Duha, tedaj vas bo ta že sam od sebe vpeljal v vso resnico in tedaj vam ne bo več treba vpraševati in govoriti: 'Gospod, zakaj to in zakaj ono?' Snet bo povoj z vaših oči in tedaj boste gledali v najjasnejši svetlobi, kar zdaj komajda slutite. Zato se za zdaj zadovoljite s tem, kar ste slišali! To je le seme, položeno v vaše srce, njegove zrele sadove pa boste želi šele tedaj, ko bo v vas samih vzšlo sonc Mojega Duha.

11 Ste vsaj nekaj tega, kar sem vam zdaj povedal, kolikor toliko razumeli? Bodite odprtega srca in priznajte; kajti med vami bom ostal le še sedem polnih ur! Govorite in povejte, kje kdo še tava v temi in popeljal ga bom v večjo svetlobo, čeprav za zdaj še ne v najpopolnejšo svetlobo duhovnega življenja!«

[Jakob Lorber](#)

[Janezov veliki evangelij](#)

[Knjiga 5](#)